

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 29

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Νὰ τί προτείνω ἐγώ, σύντροφοι, εἶπε τότε ὁ Αὐγουστός. Ἀπὸ σήμερα θὰ ἐγκαταστήσουμε ἕναν κουμπάρ, πού θὰ τὸν ὀνομάσουμε «ὁ κουμπάρης τῆς ἐκδίκησης». Καθένας μας θὰ ρίχνει μέσα, στὴν ἀρχή, ἕνα φράγκο τὴν ἡμέρα.

— Δεχόμαστε, ἀπάντησαν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ποὺμ-Ποὺμ.

— Μὰ δὲ φτάνει αὐτό, πρόσθεσε ὁ κλάουν. Ἐγὼ προτείνω νὰ ἐπιωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία καὶ νὰ κόψουμε ὅλα τὰ ἐλαττώματά μας. Ἐγὼ λόγου χάρι συνειθίζω νὰ πηγαίνω στὸ καφε-νεδάκι καὶ νὰ πίνω δυὸ τρία ἀψέντια τὴν ἡμέρα, ἐνῷ ξέρω πὼς αὐτὸ μὲ πειράζει στὴν υγεία μου. Ἀπὸ σήμερα καταργῶ τ' ἀψέντια καὶ ρίχνω στὸ κουτί τὰ δυὸ φράγκα πού οἰκονομῶ ἔτσι.

— Ἐγὼ, ἐξακουλούθησε ὁ Ἡρακλῆς, βλαστημῶ ὅλη τὴν ὥρα κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀσχη-μο. Λοιπόν, ἀπὸ σήμερα, κάθε φορὰ πού θὰ μ' ἀκούτε νὰ βλαστημῶ, θὰ μοῦ βάζετε πρόστι-μο μιὰ δεκάρα γιὰ τὸν κουμπάρ.

Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ βρισκόταν σ' ἀμηχανία. Ζητοῦσε νὰ βρεῖ κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος ἕναν τρόπο νὰ ἐνισχύσει τὸ κοινὸ ταμεῖο. Μὰ ὁ καλὸς νέος δὲν εἶχε ἐλαττώματα: δὲν ἔπινε, μήτε βλαστημοῦσε. Μὰ ξαφνικὰ φώναξε:

— Τὸ βρήκα! ἐγὼ θὰ ρίχνω μιὰ δεκάρα στὸν κουμπάρ, κάθε φορὰ πού θὰ κάνω λάθος ὅταν μιλοῦ γαλλικά!

Ὁ καϊμένος ὁ Ποὺμ-Ποὺμ!

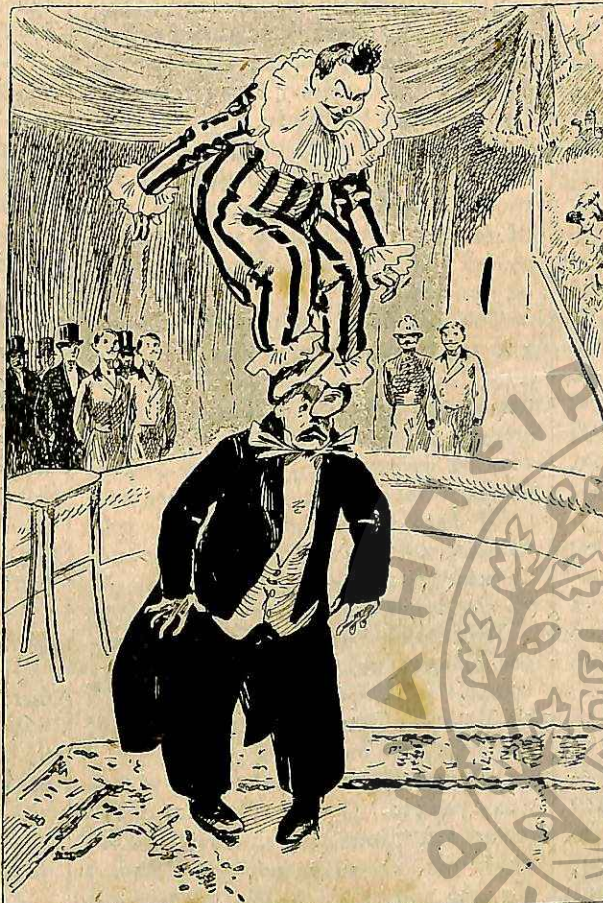
Ἦταν τρομαχτικὴ ἡ ὑποχρέω-ση πού ἔπερνε ἀπάνω του, γιατί

πολὺ σπάνια ἔλεγε μιὰ δολοκλήρη γαλ-λικὴ φράση χωρὶς λάθος.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἕνα μεγάλο τενεκεδένιο κουτί ἀπὸ μπισκότα κι' ἔκαμε μὲ τὸ σουγιά του μιὰ σχισμάδα στὸ σκέπασμα. Ὑστερὰ τὸ τοποθέτησε στὴ μέση τοῦ τραπε-ζιοῦ κι' εἶπε:

— Θαυμάσιος δὲν εἶναι ὁ κουμπάρης μας;

Οἱ παλιάτσοι συμφώνησαν ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Ἡρακλῆ ἦταν θαυμάσιο κι' ἔρριξαν ὁ καθένας μέσα τὴν πρώτη εἰσφορά του.

«Ἦταν μιὰ πολὺ διανοητικὴ βραδιά». (Σελ. 254, στ. α').

Ὁ Μοκοκό, πού τὰ παρακολουθοῦσε ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ βγάξη μιλιὰ, ση-κώθηκε καὶ ρώτησε μὲ κάποια συγκί-νηση:

— Κι' ἐμεῖς τί θὰ βάζουμε στὸν κουμπάρ; Ἐγὼ κι' ἡ Ἰολέ θέλουμε νὰ βάζουμε καὶ μεῖς λεφτά.

Οἱ παλιάτσοι κούνησαν τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσουν. Καταλάβαιναν πολὺ καλὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ παιδιοῦ, μὰ ἤξεραν ὅτι πολὺ δύσκολα θὰ μπο-ροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὁ Μοκοκό ὁμως ἐπέμεινε:

— Θέλουμε νὰ δουλέψουμε... νὰ βγάλουμε λεφτά, πολλὰ λεφτά, νὰ γεμίσει γρήγορα τὸ μεγάλο κουτί μας.

— Πάρτε μας στὸ τσίρκο, εἶπε ἡ Ἰολέ. Ἐγὼ ξέρω νὰ χορεύω.

— Καὶ γώ, πρόσθεσε ὁ Μο-κοκό, νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆτε.

— Α, ὅχι, ἀπάντησε ὁ Αὐγου-στός, δὲ θὰ σὰς πάρουμε στὸ τσίρκο. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πα-λιάτσου θέλει πολλὴ ἐξάσκηση καὶ εἶναι πολὺ κουραστικὸ.

— Ναι, ἀλλὰ δὲ μπορούμε νὰ καθόμαστε ἐμεῖς, ὅταν ἐσεῖς θὰ ἐργάζεστε γιὰ νὰ γεμίσετε τὸ κουτί, εἶπε ὁ Μοκοκό.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιμο-νή, ὁ Αὐγουστός σκέφθηκε κάμ-ποσο κι' εἶπε!

— Ναι, τὰ παιδιά ἔχουν δι-κιο. Θὰ βροῦμε ἕναν τρόπο νὰ βγάξουν χρήματα. Ἀκούστε με νὰ σὰς πῶ: Ὁ διευθυντὴς τῆς μπόρας «Ὁ Ἄσπρος Γάτος» εἶναι στενὸς φίλος μας καὶ ξέρω ὅτι ζητᾷ νὰ βρεῖ θυρωρό. Θὰ ἔπαιρνε μὲ πολλή του εὐχαρί-στηση ἕναν ἀραπάκο, ἄν, ἐννοεῖ-ται, ὁ μικρὸς πρίγκιπας δὲ ντρέ-πεται νὰ παίρνει τίς ὀμπρέλλες καὶ τὰ πάλτά τῶν πελατῶν...

Ὁ Μοκοκό σηκώθηκε καὶ φώ-ναξε μὲ θέληση:

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΚΙ' ΕΝ' ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Σας διηγήθηκα προχθές πώς ο Ροΐδης ξεδικήθηκε τον όχληρό εκείνο κι' επίμονο επισκέπτη του. 'Αλλά κοντά σ' αυτό το ανέκδοτό του, θυμήθηκα κι' έν άλλο :

Ο μεγάλος συγγραφέας ήταν πάλι έφορος της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης. Έκείνο τον καιρό, κάποιος φτωχός λόγιος, πού είχε όμως και μεγάλο τουπέ, δανειζόταν βιβλία και τὰ πουλούσε. Τό πράγμα έφθασε στ' αυτιά του εφόρου και, φυσικά, το πρώτο του μέτρο ήταν νάπαγορέψη το δανεισμό βιβλίων στον κατεργάρη.

Ανύποπτος αυτός, μιά μέρα ξαναπήγε νά δανεισθή.

Δέν μπορώ, του είπε δειλά ο βιβλιοφύλακας· ο κύριος έφορος έμαθε πώς... χάσατε τὰ βιβλία πού δανεισθήκατε ως τώρα.

Ο λόγιος με το μεγάλο τουπέ, άγανακτισμένος, έτρεξε στο γραφείο του κ. εφόρου νά διαμαρτυρηθή.

— Πώς; άρχισε νά φωνάζη· είπατε, κύριε Ροΐδη, ότι άπώλεσα τὰ βιβλία τὰ όποια έδανείσθην;...

Κι' ο Ροΐδης τον κόβει :

— Παρντόν! παρντόν!... Δέν είπα ότι τὰ άπώλεσατε· είπα ότι τὰ έπωλήσατε!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΛΛΕΙΨΙΣ",

Άγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ τον καιρό μου συμβαίνει κάτι παράξενο: Είναι στιγμές πού άμφιβάλλω άν υπάρχει. Γελάτε;... 'Αλήθεια είν' άστείο. Και γιά νά γελάσετε άκόμα, άκούστε και την αϊτία: Τριάντα δόλκερα χρόνια έργάζομαι στη «Διάπλασι». Αυτό λοιπόν σημαίνει πώς κι' εγώ υπάρχω και «Διάπλασις» υπάρχει. Δέν είν' έτσι;... Τελευταία, σκέφθηκα νά ιδρύσω κι' ένα περιοδικό, λογοτεχνικό και σοβαρό, γιά μεγάλους. Κ' ιδρύσα τη «Νέα Έστία». Αυτό πάλι το γεγονός μαρτυρεί, άν δέν σφάλω, πώς μαζί μ' έμένα, υπάρχει τώρα πιά κι' ένα σοβαρό λογοτεχνικό περιοδικό, όπως άλλωστε το παραδέχθηκε κι' όλος ο τόπος, κι' όλος ο κόσμος, πού είπε όμόφωνος γιά τη «Νέα Έστία» πώς είναι ακριβώς «έκείνο πού έλεγε κι' εκείνο πού χρειαζόταν». Έτσι; Δέν το ξέρετε και σεις; δέν έφθασε κι' ως ταυτιά σας από στόματά μεγάλων;

Κι' όμως. Μόλις φάνηκε ή «Νέα Έστία», άρχισαν από παντού νά ξεφυτρώνουν λογοτεχνικά περιοδικά σά μα-

νιάρια. Τόσα χρόνια, από τη διακοπή των «Παναθηναίων», δέν έδγαζε κανέναν. Άμα έδγαλα εγώ μια «Νέα Έστία», έννοούν νά βγάλουν όλοι από μιάν άλλη καμωμένη άπάνω στάχνα-ρια της. Κι' όλοι αυτοί, στερεότυπα, άρχίζουν τις Άγγελίες τους ή τους Προλόγους τους έτσι: «Έπειδή σήμερα υπάρχει έλλειψις ένός σοβαρού λογοτεχνικού περιοδικού» ή «ένεκα της παντελούς έλλειψέως ένός σοβαρού λογοτεχνικού περιοδικού... προβαίνουμε κτλ.» Μ' έχουν κατακλύσει, αυτόν τον καιρό, οι Άγγελίες και τὰ πρώτα τεύχη. Και σ' όλες, και σ' όλα, διαβάζω αυτή τη φράση, την ίδια κι' άπαράλλαχτη. Έτσι, με το δίκιο μου πιστεύω, άρχισα νάμφιβάλλω άν υπάρχει «Νέα Έστία» κι' άν υπάρχει κι' εγώ. Ποιος ξέρει! Έλεγα με το νού μου: τὰ φαινόμενα μάς άπατούν και καμιά φορά φανταζόμαστε πράγματα άνύπαρκτα. Νά, κι' εγώ τώρα μπορεί νά φαντάζομαι, νά νομίζω, νά όνειρεύομαι πώς υπάρχει και πώς βγάζω ένα περιοδικό, πού κυκλοφορεί σέ χιλιάδες αντίτυπα άνά το Πανελλήνιο, αλλά πραγματικώς νά μη βγάζω τίποτα. Άλλοίω-τι-κα πώς τόσο άνθρωποι θάδγαιναν τώρα και θάλεγαν πώς προβαίνουν ένεκα... ή «παντελής έλλειψις»;

Έπιτέλους, την άμφιβολία μου αυτή την είπα και στους δικούς μου. Αύ-τοί, φυσικά, γέλασαν, άν κι' εγώ τόδε-γα σοβαρά. Ο Άνανίας προπάντων ή-ταν ξεκαρδισμένος από τὰ γέλια κι' έ-κανε χίλια-μύρια άλογαπαίγνια. Ο-ταν, άξαφνα, προχθές, τον βλέπω νά εισβάλλη στο γραφείο μου, κρατώντας στὰ χέρια του ένα πολύχρωμο φυλλά-διο και δείχνοντας με το πρόσωπό του μιά κατάπληξη καθόλου φαιδρή.

— Τι έπαθες; τον ρώτησα.

— Τά ίδια, Παντελή μου, φώνα-ξε, τὰ ίδια Παντελή μου!... Δηλαδή «παντελής έλλειψις» και «Διάπλα-σεως»! Κι' αυτό δέν το λέει πιά ο Άλφα ή ο Βήτα, αλλά ο ίδιος ο Ύ-πουργός της Παιδείας! Είναι γεγονός, τελείωσε! Δέν υπάρχει, δέν υπάρχεις, δέν υπάρχεις! Δέν υπάρχεις, δέν υπάρχεις!... Ή, όχι! τώρα υπάρχουν μόνο αυτοί! Όρίστε, διαβάστε!

Και μου έδωσε το πολύχρωμο φυ-λλάδιο πού κρατούσε κι' εκράδαινε όσο μιλούσε.

Ήταν ένα καινούριο περιοδικό «της νεολαίας». Και στο ξώφυλλο δημοσίευε πανηγυρικά μιά συστατική Έγκύκλιο του κ. Ύπουργού της Παιδείας (άρθρ. πρωτ. 24993, 27 Μαΐου 1927) πού άρ-χιζε έτσι: «Τήν παντελή έλλειψιν

περιοδικού καταλήγουν διά την μαθη-τιώσαν νεολαίαν άνεπλήρωσε το άρτι έν Άθήναις έκδοθέν περιοδικόν κτλ.»

Δηλαδή «τά ίδια, Παντελή μου», ό-πως είχε πει κι' ο Άνανίας. Ούτε «Νέα Έστία», μά ούτε και «Διάπλα-σις» υπάρχει πιά. Νά μην άμφιβάλλω λοιπόν άν υπάρχω κι' εγώ ο ίδιος; Ο καίμενος ο Άνανίας τουλάχιστο, πού γελούσε τόσο προτύτερα, άναγκά-σθηκε νά το παραδεχθή. «Έχετε δίκιο», μου είπε. Και ξανάρχισε νά κλινή, σ' όλους τους χρόνους και τις έγκλίσεις, το «δέν υπάρχει»...

Άλλά είναι καιρός, μου φαίνεται, νά έξηγήσουμε το «φαινόμενο» και διαφορετικά. Γιά τη «Νέα Έστία», πιστεύω, το έξηγείτε και μόνοι σας: Μόλις είδαν την έπιτυχία της, άφθο-ροι κύριοι, όπως συμβαίνει συχνότατα στην Ελλάδα, έπιχείρησαν νά τη μιμηθούν, νομίζοντας πώς είν' εύκολο νά επιτύχουν και του λόγου τους. Και πολύ φυσικά, καμώνονται πώς την ά-γνωστον. «Έλλειψις» σάς λέγουν. Και βγαίνουν νά την άναπληρώσουν. Ή Έγκύκλιος όμως του Ύπουργείου; Πώς ένας Ύπουργός βγαίνει και δια-πιστώνει με την ύπογραφή του «τήν παντελή έλλειψιν» περιοδικού γιά τη νεολαία, τη στιγμή πού μιά «Διάπλα-σις των Παιδών» έκδίδεται άκατάπαυτα 50 δόλκερα χρόνια, και πού τόσοι μά-λιστα προκάτοχοί του την έχουν συ-στήσει ως το μόνο παιδικό περιοδικό;

Έ, λοιπόν αυτό —σοβαρά τώρα,— δέν πρέπει νά μάς κάνη καμιά έντύ-πωση: Άνθρώποι πού είχαν τὰ «μέσα» και το συμφέρο, πήγαν στο Ύπουρ-γείο κι' άπαίτησαν νά έκδοθή αυτή ή έγκύκλιος, πού ίσως την έγραψαν και μόνοι τους ή βεβαίότατα την ύπαγό-ρεψαν. Κι' ο κ. Ύπουργός, —πράγμα πολύ συνειθισμένο στην Ελλάδα,— τους έκαμε άπλούστατα το ρουσφέτι.

Θέλετε τώρα νά ιδήτε, γιά περιέργεια, τί είναι και πώς γράφεται το περιο-δικό αυτό, πού άνεπλήρωσε την παν-τελή έλλειψιν και πού ο κ. Ύπουρ-γός της Παιδείας το συσταίνει στους λειτουργούς της ως το μόνο κατάλλη-λο «διά την μαθητιώσαν νεολαίαν»; Διαβάστε την άρχή ένός διηγήματος στη δημότικη: «Δέν ήξεύρω άν ή ύ-περηφάνεια, είναι μεγάλο άμάρτημα. Έλάττωμα ή άμάρτια, ή γιαγιά μου είχε πολύ πολύ χαϊδευμένη την ύπε-ρηφάνεια της...»

Μά ώρισμένως, άν έστελνε κανένα παιδί αυτό το διήγημα γιά τη Σελί-δα μας, ή Διάπλασις θά το πετούσε στο καλάθι και θάλεγε στο μικρό «νά μάη πρώτα νά γράφη...»

Ίδου κι' από έν' άρθρο στην καθα-ρεύουσα: «... Η θέσις είναι ύψηλή, τέσσαρας χιλιάδας ποδών ύπέρ την θάλασσαν ύψομένη, όπου μεγαλοπρε-πώς βασιλεύει έρημία». Και τέλος με-ρικοί στίχοι από ένα Αίνεγμα: «...τόν

πρώτιστον κανόνα — εγώ αυτός συνέ-ταξα άνευ της του χαρτίου— και του καλάμου συνδρομής, και αυστηρού ρα-βδίου— την χρῆσιν έπιστάμενος...»

Αυτό είναι το περιοδικό γιά παιδιά του κ. Ύπουργού της Παιδείας. «Παν-τελής έλλειψις», βλέπετε...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιά την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Τζάκ την πήγαινε συνήθως σ' έ-να μικρό έστιατόριο «κυριακάτικο» πού ήξερε, κι' έτρωγαν εκεί μελαγχολικά. Προσπαθού νά μιλούν μαζί, νάνακατεύουν λίγο τις ιδέες τους· μ' αυτή ίσα ίσα ήταν ή μεγάλη δυσκο-λία της κοινής τους ζωής. Χωρισμέ-νοι τόσο καιρό, είχαν ξεσυνήθεισει ο ένας τον άλλον, είχαν άποξενωθεί σχεδόν, είχαν άποκτήσει άλλες συνή-θειες, άλλες προτιμήσεις, άλλα αισθή-ματα κι' άλλη διανοητικότητα. Δέν μπορούσαν νά συνεννοηθούν, δέν κα-ταλαβαίνονταν μεταξύ τους. Κι' αυτό από τὰ πιό μικρά ως τὰ πιό μεγάλα. Άγάπη είχαν βέβαια πολλή· ο Τζάκ μάλιστα έτρεφε πάντα γιά τη μητέ-ρα του άληθινή λατρεία. Άλλά δέν άρκει ή άγάπη όταν λείπει κάποια ψυχική συγγένεια, και προπάντων ή άφομοίωση εκείνη πού την γεννά ή μακροχρόνια κοινή ζωή, ή συμβίωση.

Άς ζούσαν τώρα μαζί, σέ μιά κά-μαρα φτωχού έργατοόπιτου. Ο Τζάκ κι' ή Ίδα κατάβαθα ήταν χωρισμέ-νοι. Και τόδελεπαν όταν δεινούσαν οι δυο τους στο έστιατόριο και προσ-παθούσαν νά μιλήσουν, αλλά δέν έ-δρισκαν τίποτε νά πουν...

Μετά το δείπνο, ένας από τους ά-γαπημένους τους περιπάτους ήταν ή πλατεία Μπύτ-Σωμόν, άπέραντη και άρκετά τερπνή, πού μόλις τότε είχε τε-λειώσει, με δεινροστοιχίες, με σπη-λιές, με καταρράχτες, με περιστύλια, με γεφυράκια, με δτι θέλετε. Της Ίδας της άρεσε, γιατί φανταζόταν πώς βρισκόταν σέ πάρκο άληθινό. Άλ-λά ούτε κεί δέν της περνούσε ή στε-νοχώρια, ούτε κεί δέν μπορούσε νά μιλήση με το γιό της και νά εύχα-ριστήθ.

Τού κάκου αυτός προσπαθούσε νά τη διασκεδάση. Τίποτα δέν έκανε μπρο-στά στην έπίμονη σιωπή και μελαγχολία της Ίδας πού νοσταλγούσε, χωρίς άλλο, τις «φιλολογικές» συντροφίες της. Άν μπορούσε νά της βρή καμιά καλή οίκογένεια, άνώτερη κάπως από κείνες πού κατοικούσαν μαζί της, νά

τη συναναστρέφεται και νά περνά ή ώρα της... Αυτό συλλογιζόταν, αυτό ζητούσε τώρα ο Τζάκ γιά τη μητέρα του. Και μιά μέρα, άξαφνα, του φάνη-κε πώς το βρήκε.

Ήταν Κυριακή βράδυ κι' έκαναν πάλι τον περίπατό τους στο «πάρκο». Μπροστά τους πήγαινε ένας γέρος σκυ-φτός, με σκουρο σακάκι, πού τον εί-χαν στη μέση δυο παιδάκια. Θάταν χωρίς άλλο κανέναν παππούς με τὰ έγγονάκια του.

— Γιά στάσου, έκαμε άξαφνα ο Τζάκ· αυτό το σουλούπι εγώ το γνω-ρίζω... Ναι, καλέ, δέν κάνω λάθος... ο κύριος Ρουντίκ!

«Και θά του άπαντήσεις» τὰ παιδιά πού είχε κοντά του: Ένα κοριτσάκι παχουλό, τετράγωνο, μικρογραφία της Ζεναΐδας· κι' έν αγοράκι πού άν φο-ρούσε ηλικία τελωνοφύλακα, θάταν άπκράλλαχτος ο Μανζέν!

— Μπά! ο τσίρος! έκαμε ο γέρο-Ρουντίκ όταν τον πλησίασε ο Τζάκ, μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικό.

Ο Τζάκ τότε παρατήρησε πώς στο καπέλλο του είχε πλατύ πένθος και, από φόβο μήν του θύμιζε κανένα πρό-σφατο δυστύχημα, δέν τολμούσε νά τον ρωτήση γιά κανένα· όταν, από μιά στροφή της δεινροστοιχίας, παρουσιά-σθηκε ή Ζεναΐδα, πιό χοντρή και πιό τετράγωνη από τότε, μόνο πού δέν φο-ρούσε πιά τη φορεσιά του τόπου της, παρά φουστάνι και καπέλλο παριζιά-νικο.

Διατηρούσε το παιδιάτικο ύφος της ή καλή Ζεναΐδα και κρατούσε το μπρά-

τσο του Μανζέν, πού ή στολή του εί-χε και χρυσά γαλόνια στὰ μανίκια. Γιατί ο παλιός τελωνοφύλακας της Νάντης είχε προδιόσθει κι' όπηρε-τούσε τώρα στο Παρίσι. Ώ, πόσο πε-ρήφανη φαινόταν γιά τον άνδρα της ή Ζεναΐδα και πόσο θά τον άγαπούσε, άν και του είχε πάρει τον άέρα και τον έκοδε, όταν άρχιζε νά λέει τίπο-τα, γιά νά το τελειώσει αυτή.

Ο Τζάκ παρουσίασε τη μητέρα του σ' όλους αυτούς τους καλούς ανθρώ-πους κι' έπειτα, καθώς εξακολούθη-σαν τον περίπατό τους χωρισμένοι σέ δυο σειρές, ρώτησε τη Ζεναΐδα:

— Γιατί ο πατέρας έχει πένθος; Μήπως ή κυρία Κλαρίση;... — Άχ, ή δυστυχισμένη!... άποκρίθηκε σιγά ή Ζεναΐδα. Γιά τόνομα του Θεού, μήν του τη θυμίσετε. Πνίγηκε στο λι-μάνι!...

Και τότε διηγήθηκε με λίγα λόγια το φοβερό αυτό δυστύχη-μα, πού λίγο έλειψε νά κατε-δάση στον τάφο το γέρο-Ρουν-τίκ. Η Κλαρίση, ή όμορφη Κλαρίση, ο άγγελος εκείνος της άγάπης και της καλοσύνης, είχε βρεί τον πιό τραγικό θά-νατο: Πνίγηκε μιά μέρα, γυρι-

ζοντας από τη Νάντη με κακοκαιρία, την ώρα πού ξεμπαρκαριζόταν στο Ίν-τρέ. Η βάρκα είχε συγκρουσθεί μ' έ-να φορτηγό. Κι' ένώ γλύτωσαν όλοι, την Κλαρίση την έδγαλαν άπ' το νε-ρό νεκρή. Οι γιατροί είπαν πώς είχε πάθει συγκοπή άπ' το φόβο της...

Πόσο λυπήθηκε ο Τζάκ την καλή γυναίκα, πού κι' αυτόν τόσο τον άγα-πούσε και τον περιποιόταν τότε στο σπίτι της. Και θυμούμενος τὰ παλιά περιστατικά:

— Άμ ο Ναντάς; ρώτησε. — Διορθώθηκε, άποκρίθηκε ή Ζε-ναΐδα με μιά λάμψη χαράς στὰ μάτια. Κράτησε το λόγο πού είχε δώσει τό-τε στον κ. διευθυντή. Δέν ξανακού-σθηκε γιά τίποτα. Και τώρα πάλι έρ-γάζεται στο Ίντρέ.

Κι' εξακολούθησε νά του λέη: — Άμα ο Μανζέν διορίσθηκε στο Παρίσι, ήρθαν έδώ όλοι, παίρνοντας μαζί τους και το γέρο, με το σκοπό κυρίως νά τον άπομακρύνουν από το Ίντρέ «γιά νά μήν παραθυμάται». Εί-χαν πιάσει ένα όμορφο σπίτικι στο Σαρόν, σ' ένα δρόμο γεμάτο περδό-λια, κοντά στην καζάρμα του τελω-νείου.

Και τον παρακάλεσε: — Έλάτε νά μάς ιδήτε, κύριε Τζάκ. Ξέρετε πόσο σάς άγαπούσε ο καίμενος ο πατέρας. Κι' ίσως σεις θά μπορούσατε νά τον κάμετε νά ξαναγε-λάση... (Ακολουθεί)

σεις σου, αν και λίγες, μπήκαν στο Διαγωνισμό.) **Ελαφίνα** (ελπίζω κι' εσυχμα γάγγης την ίδια επιτυχία και στα «πιδόσκολα» σ' ευχαριστώ για όλα γράφεις και περιμένω να μου γράψης συχνότερα τώρα τις διακοπές.) **Ελάν** (χαριτωμένο το γραμματάκι σου) μόνο που κάνεις καιρούς και χρόνι να μου γράφης! αλήθεια, άμα σφίξουν οι ζέστες, θα πάρως και ού τα βουνά σαν τον Μπέμπη; δεν το πιστεύω όμως να διαλέξης κανένα ξερόλοφο σαν το Προφήτη. **Ηλια...** **Θύρσιν** (θα είδες την εγκρίση του ψευδωνύμου σου) χαίρω που αποφάσισες να μου γράφης, αλλά περαστικά της ξαδέλφης σου που «της έκαμαν βεντούζες, αλλά χωρίς να την κάβουν σαν τον Άνανια»... **Χαμόγελο** (ευχαριστώ πολύ για τα καλά λόγια) **Ανδρισμένην Δεμονιαν** (πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα κι' επιθυμώ να μου γράφης συχνά) **Νάγκισσον** (να!) **Παραπονεμένην Μοναστηριώτισσαν** (σού πρέπει να έλξής' τριμηλιαν της Κ. Μ. δεν έλαβα) **Άγγελον Νίκης** (κι' έχω χαίρω πολύ) **Αρχανιωτοπούλαν** (να, τιμάται 28.50) **Σγουρόμαλιν** (εστέιλ'!) **Ελένην Δημοπούλου** (ευχαριστώ πολύ) **Χιδόνι, Φωτιάν, Μαύρον Πρίγκιπα** κτλ.
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 13 Ιουνίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 233 Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δέκται μέχρι 18 Αυγούστου).

426. Δεξιόχειρος
Συμφώνησαν τα τρία αήλιτα, ώϊ- [μένα,
Κι' όσχημη μου σκαρώσανε δου- [λειά :
Λεφτό στην τσέπη μου δεν άφη- [σαν ούτ' ένα
Κι' έγω τραβάω τώρα τα μαλλιά. [Μηλοδόνθη

427. Λογοπαικτικός Δεξιόχειρος
"Αν ό Κάρ τώρα μπόρεση
"Οτιδήποτε να βάλη,
Πώς εύρεθη θάπορεση
Σ' "Αποκρίας άνεμοζάλη.

Μηλοδόνθη
**428. Στοιχειόχειρος μετά Το-
νοχειρον**

"Ανθρωπος της Γραφής σφαγμέ-
Κατόρθωσε να βρω κεφάλι, [νος
Τόν τόνο του να μεταβάλη,
Και πύργος βρέθηκε κτισμένος,
"Απ' τη Γραφή γνωστός και πάλι.

Μηλοδόνθη
**429. Διπλούς Μεταγραμμα-
τισμός**

Να δέχεται νερό, με Κά,
Νάναι, με Πι, γνωστό ποτάμι,
Και στο νερό να ξη, με Γά,
Ποιός θα το βρη και θα το κάμη;

Μηλοδόνθη
430. Αναγραμματισμός

Δόνηση σεισμική αν κλονίση
Κάποιο, κοντά στην Κίνα, Κράτος,
Κι' ό λύτης πρόθυμος αν τρέξη
"Από συμπάθεια γεμάτος,
Τήν πιό γλυκειά του κόσμου λέξη
Σάν άμοιβή του θάπαντήση.

Μηλοδόνθη

431. Πυραμίδ

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Κατά σειράν εκ των άνω : σύμ-
φωνον, έπ ρρημα χρόνου, Μου-
σα, Ιστορικών χωρίον της Ελλά-
δος και δημόδες όνομα ποταμού,
βασιλεύς της Σπώρτης, εξέγεροις
έναντιον έξουσίας ή τυραννίας.
Οί σταυροί καθέτως ποταμός
της Ηπείρου.

Μάγισσα

432. Επιγραφή

Κ Ν Α Ο Β
Ο Σ Ε Ν Α Ν
Μ Η Μ Σ Ρ Ι
Ι Ν Σ Υ Α Ε
Θ Π Π
Ο Ο Ε Ο Σ Ν
Τ Π Ν Ω Υ Ι
Ε Α Ι Ρ Ο Α
Ι Ε Η Τ Μ

Ζητείται ή άνάγνωσις.

Μάγισσα

433. Μαγική Εικών άνευ εί- κόνας

— Τάκη, πόσα παλιόπαιδα κου
βάλησες εδώ; Θά μάς τόν ρημά-
ξουν!

— Ποιόν;
— Αιτόν που είπα.

Μάγισσα

434. Ελλιποσύμφωνον

ει - ωα - ηω - ιη - οο - αο - α - ηω
Μάγισσα

435. Γρίφος

Πάνω τί + βί + βί ή "Αννα
γκε ::

Μάγισσα

Διά τους Γαλλομαθείς

436. Metagramme

Le vieux cheval, l'haridelle,
Dont la tête tristement s'est
Tont à coup, par le changement
[d'elle,
Dans un creux a falli de tom-
[ber.

(Πρωτότυπον) Μηλοδόνθη

437. Sans Voyelles

u-bch-cls-jms-n-ntr-mch
Μάγισσα

("Ολοι αϊ άνωτέρω "Ασκήσεις έλήθη-
σαν από θραδευθείσας Συλλογάς του 226ου
Διαγωνισμού).

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασκήσ. του φύλ. 14

195. Κουκουβάγια (κούκου, βά-
για.)—196. Ψαράς-παράς.—197.
Πνύξ-νύξ.—198.

199. "Η όμπρέλ-
λα.—200. "Ο άέρας.
(Ευαγγελία "ΕΡΑ-
Σμία...)—201-203.

Κ Ε Φ Α Λ Ο Σ
Β Α Ι
Κ Α Ο Ο 1, Μήλα (μύλα.) 2,
Σ Ν Σύκο (σήκο.) 3, "Α-

χλάδι (όχ, λάδι)—204. ΚΥΠΡΟΣ
—ΠΑΤΜΟΣ (ΚήΠος, "Υπατη, Πά-
Τραι, ΡόΜη, "Οβόλος, Σηστός.)

—205. "Ο "Ισαάκ ήτο υιός του
"Ιακώβ.—206. Κέησαι άείδα (κι'
εις εα, ίδι' α.)—207. Tibre-Ti-
gre.—208. Le repentir appelle

le pardon.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά
στοιχεία δρ. 6 (το ελάχιστον τιμημα).
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξεις, με παχία δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία δρ. 1.

"Ο χωριστός στίχος δρ. 3.

"Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

[ΚΖ'—576]

Λ ατάνια μου, για τα γενέθλιά σου, δέ-
ξου ένα μπουκετάκι μ' ευχής της καρ-
διάς μου.

[ΚΖ'—577]

Λ ατάνια μου, για τα γενέθλιά σου, δέ-
ξου μίριες ευχής δροσιμένες με την
άγάπη της :

Μιμέζας σου.

[ΚΖ'—578]

Ο σοι μου ζήτησαν Μ. Μυστικά άς στεί-
λουν στην διεύθυνση : Πιπίναν Ζαντέ,
Πόργον

[ΚΖ'—579]

Ε ισερχόμενος εις τόν Διαπλασκόσιο, μ,
χαίρετώ όλους και όλας.

"Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά άπ' ευθείας με
όλους. Δ/σις : Mr Georgadopoulos (Διά
τόν Νικόλα), 5, Rue Salmi, Choubrah,
Caire (Egypte).

[ΚΖ'—580]

Α ΜΑΕΤ, τά αντιπρετικά βοηθοῦν τόν
άνθρωπον να ζή. "Αλλά, "ελογημένε,
λύσε πρώτα το ζήτημα "να ζή κανείς
ή να μη ζή ;"

ΚΟΛΟΚΥΘΕΠΟΡΟΣ

[ΚΖ'—581]

Ε κλαμπρότατε Σείχη, προσβάλλεις τόν
τίτλον κοιμώμενος έτσι. Κίρκη, συμ-
μαχοῦμε ;

[ΚΖ'—582]

Α ρχοντοπούλα, με μεγάλη ευχαρίστηση
δέχομαι την αλληλογραφία που μου
προτείνεις.

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΙΔΗ

[ΚΖ'—583]

Β ασίλισσα στις Παπαρούνες, "Αλαφρο-
σκιοτη, "Αγν, Χανουμάκι, Γιού-Γιού,
Βεατρίκη, Γιούλη "Ανθη, Κρινόλευκη, Ρε-
ράδα, "Ηλιογεννητή, "Αγνή Ψυχούλα, Λέ-
λια, Σόνια, Σκανδαλιάρη, Σιλουέττα, Φι-
λόσοφη, "Ινδιάνη, Χρυσομαλλοῦσα τών
Σφακιών, Κερά-Κορναίνα, Πικρή Σκλα-
βία, Μίρια, Αιγυπτία, Μιράντα, Μυρίνη,
Μιρέλλα, Διαδακτική, Συρανώ, Ντόριαν,
Φωτεινέ, "Ιδανισμέ, "Αλκη, Φλώρια, Ρό-
δον της "Ερήμου, Λιάντα, Βραίλα, Λατά-
νια, Μάρβελ, Μάγισσα, Νά περιμένουμε
τετραδιάκια και κάρτες Σας; Δ/σις : Εύ-
γενία Κουμαριανού, Μυτιλήνη.

"Ανατόλια, "Αφριμένε Κύμα

[ΚΖ'—584]

Α ποτελέσματα (ΚΖ'—319) Διαγωνισμού
μου : Βραβεῖω τόν Φραγκίσκο, διότι
μόνον αυτός ήρε τόν αριθμόν λοιπούς
ευχαριστώ. Φραγκίσκο, στείλε δρ. 5 ταχυ-
δρομικά.

[ΚΖ'—585]

Κελεμές

ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Α ρχηγός : ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ
Γραμματείς : ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ
Ταμίας : ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΧΡΥΣΟΜΑΛΗ
"ΕΡΜΗ, "ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ, εί-
μαστε παντοδύναμοι. Θέλουμε σύμμαχο
δυνατό. "Ο δυνατότερος άς γράψη γρηγο-
ρα : "Αλεξάνδρ. Ράππου, όδός Τσαμη Καρα-
τάσου53, "Αθήνα. Ζητούμε αντιπροσώπους.

[ΚΖ'—586]

ΟΜΟΦΟΝΙΑ ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ

Α ΠΟΡΙΑ : "Αρχε επειδή είναι Φιλει-
α ρηνικός ό αλληλογός "Τιτάνη" δεν έγ-
κρίνει το όνομά μας ή για να εξασφαλίση
την προστασία του "Ερμη ;"

"Ερμη, μάθετε και σὺ και ό κόλακας
"Τιτάνη" ότι ονομασθήκαμε ΒΟΥΓΑΡΟ-
ΚΤΟΝΟΙ γιατί τά ψευδώνυμα του διοι-
κητικού μας συμβουλίου είναι παριμένα
από ένα μυθιστόρημα δω(αντινός υποθέ-
σεως!! από το "Τόν καιρό του Βουλ-
γαροκτόνου"

[ΚΖ'—587]

"ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Π αράσας : (ΚΖ'—509). Αθής προθε-
σάσας 15 Ιουνίου αντί Ιουνίου.
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ—ΣΥΛΛΟΓΟΙ, αν
μια υποστηρίξετε, θα σας υποστηρίξουμε
... άγρια ! "Όσους έατελαν ευχαριστού-
μεν. "Απ' όσους υπεστήριξαμε περιμένο-
μεν. ΕΜΠΡΟΣ!

Τών Διαγωνισμών :

ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΣΦΑΚΙΑ

[ΚΖ'—588]

Β ραβεῖω μόνον λάβωρον του 21 (ΚΖ'—
245). Άλλες άπαντήσεις. Λοιπούς ευχα-
ριστώ.

ΑΡΙΘΝ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οί εξής
πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. "Εκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διά το "Εσωτερικόν
και δραχ. 35 διά το "Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926)
υπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τό-
μοι, 33 εν όλω. "Εκαστος τόμος
άρραφος δρ. 80 και ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τας
άνω τιμάς : Διά το "Εσωτερικόν
δραχ. 5 ό άρραφος και δρ. 15
ό ραμμένος, διά δε το "Εξωτερι-
κόν δρ. 23 ειτε άρραφος ειτε
ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

"Από τούς εν παρενθέσει αριθμούς,
ό πρώτος είναι τά ταχυδρομικά
του "Εσωτερικού και ό δεύτερος
του "Εξωτερικού.

"Ο "Άγγελος της "Αγάπης,
(με 60 εικόνας) δρ. 30 (10 και
12).

"Η "Αδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24
εικόνας) δρ. 17,50 (5,50 και 7,50)

Τό Βιβλίον της Συμπερι-
φοράς, δρ. 7. (3,50 και 5,50).
Τό Θύμα του Ψέδονου, (με
20 εικόνας) δρ. 25. (6 και 9).

Μιά φορά κι' έναν καιρό,
Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος
Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. "Αδετο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45 (9,50 και 11,50).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' έορτάς Σχολείων
και Οικογενειών, Α' Τόμος
δρ. 15. (5,50 και 7,50). Β'

Τόμος δρ. 15. (5,50 και 7,50).
Παιδικόν Πνεῦμα, (2 τομύ-
δια. Β' και Γ') έκαστον δρ. 2,50.
(1,50 και 3).

Πρόας ό Νικίου, (με 24 ει-
κόνας) δρ. 25. (7 και 9,50).

"Ο Πυρετοπώλης, (με 24 ει-
κόνας) δρ. 25. (6 και 9,50).

"Υπέρ Πατρίδος, (με 24 ει-
κόνας) δρ. 25. (7 και 9,50).

"Ο Φάτης, έμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλοῦνται να
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διεύθυνσιν εις τό γραφεῖον μας,
άποστελλόντες και δραχμ. 5 διά
την έκτύπωσιν της νέας ταμίας.
"Αλλως δεν εύθυνόμεθα διά την
άπώλειαν των φυλλαδίων των.